

[Holger K. Nielsen]

Det er gjort før, og jeg kan ikke se, hvorfor det skulle være så påtrængende for de andre at køre forordningen igennem for et helt år i stedet for som tidligere at forlænge forordningen gradvis gang efter gang. Jeg vil godt høre, hvilke argumenter der blev brugt.

Derudover er det så sandelig ikke urimeligt, at Danmark skulle blande sig i det spørgsmål, hvilket netop har noget at gøre med den juridiske usikkerhed, som er der nu, og som så sandelig også var der dengang. Jeg må sige, at efter de svar, vi har fået skriftligt i det særlige ad hoc-udvalg, nævner regeringen kun de 2 måneder på EPS-mødet den 20. december. Man forhandler ikke før jul ud fra, at forordningen kun skal gælde i 2 måneder, eller at Danmark kun skal være med i 2 måneder. Der var juridisk usikkerhed, og det eneste, man havde at hænge sin hat på før jul, var, at Italien og Irland havde fået lov til at stå udenfor i 1982. Det var i virkeligheden det eneste, man havde at hænge sin hat på før jul. Juridisk er der ikke så meget at raffle om. Forordninger gælder for hele EF, medmindre andet er angivet i forordningen, og man kan ikke uden videre gennem en beslutning i et enkelt medlemsland træde ud af en forordning.

Artikel 224-proceduren, sådan som jeg læser den, forudsætter, at man erstatter EF-retsakten med en national retsakt. Det vil sige, at der i substansen ikke bliver nogen forskel på, om det er en national lovgivning eller det er en EF-forordning, det drejer sig om. Jeg kan ikke se, at man kan læse de svar, vi har fået, og de redegørelser, vi har fået, på anden måde – heller ikke, hvis man læser artikel 224. Den handler overhovedet ikke om, at man kan træde ud af et eller andet. Den handler om at gennemføre et eller andet. Sådan som jeg strikte juridisk læser artikel 224 og mulighederne for at komme ud af noget gennem den, forudsætter det, at man nationalt vedtager noget tilsvarende. Derfor var det så sandelig ikke urimeligt, at vi blandede os før jul. Vi burde have haft sikkerhed for, burde have fået gennemført, at de andre kun gennemførte selve forordningen i 2 måneder. I sidste instans burde vi have nedlagt veto, mener jeg.

Ministeren siger, det er en nyorientering, at SF og VS nu vil have fastslået, at vetoretten er gældende. Han siger, at det har vi ikke påstået tidligere. Jeg ved ikke, hvor vi ikke

har påstået det. Vi mener, den er tvivlsom, og det viser erfaringerne jo også, men vi ønsker så sandelig at hæge så langt som overhovedet muligt om de formelle muligheder, vi har for at nedlægge veto. Vi ved godt, at vetoretten forsøges udhulet, vi ved godt, at der omkring Genscher-Colombo-planen foregår forhandlinger, hvor andre kræfter i EF forsøger at udhule vetoretten, og vi ved, at den danske regering er med i disse forhandlinger. Derfor mener vi, at det er helt fint – også i forhold til Genscher-Colombo-forhandlingerne – at vi nu helt klart fra det danske folketing siger, at vetoretten er en forudsætning for det danske EF-medlemskab, og at der ikke er noget at raffle om. Det mener vi er et fremskridt.

Der bliver sagt, at hvis vi vedtager denne dagsorden, betyder det, at regeringen ikke er forhindret i at komme til folketinget og bede om et mandat til en sanktion efter artikel 113. Jeg synes, det er en interessant fortolkning af en dagsorden vedtaget af folketinget. Jeg går da bestemt ud fra, at hvis der bliver vedtaget en dagsorden med den ordlyd, der er foreslået af os her i dag, så bliver der ikke tale om, at regeringen kommer til folketinget og beder om et mandat til sanktioner efter artikel 113. Jeg går bestemt ud fra, at man på forhånd siger i Bruxelles, at der ligger en dagsorden vedtaget i folketinget, som siger, at artikel 113 ikke kan bruges til udenrigspolitik. Hvis der overhovedet skal være mening i en dagsorden her i folketinget, må det være en så klar rettesnor for regeringen, at det problem, ministeren opridses, ikke bliver noget problem, idet man på forhånd angiver over for de andre EF-lande, at artikel 113 ikke kan bruges til fælles udenrigspolitik. Det lidt arrogante svar, vi fik fra ministeren her, at dagsordenen ikke kan forhindre regeringen i alligevel at komme her og bede om mandat til sanktioner efter artikel 113, er et tomt udsagn. Det synes jeg var uklogt, og jeg må sige, at det beviser for os, at det er nødvendigt, at folketinget klart tager stilling til spørgsmålet om artikel 113 og udenrigspolitik. Hvis vi gør det i dag, vil det være et klart fremskridt.

Endelig er der spørgsmålet om mandatgivningen. Jeg mener, det klart fremgår af beretningen, at et flertal siger, at mandatet er overskredet. Det har vi tidligere haft en diskussion om, det er der uenighed om, men det